

Lydig mot Andens ledelse.

Mange mener, at Gud ikke mer taler til mennesker som fordommen denne villfarelse må ikke feste rot i noe hjerte, som kjenner Guds nåde. Ti om Gud under loven talte til mennesker, hvor meget mere må vi da ikke forvente det under nådens husholdning. Han taler nu til sjelene ved sin And, ikke horlig for det ytre øre, men like så klart, så vi forstår, hvad han vil oss. Vår sak er da ikke å resonnerer, men å lyde. Grunnen til at han ofte så lenge må tie, er nok den at vi ikke lyder, men lykkelig er den, som lytter til Guds Ands røst og lyder, like meget hvor ufattelig det han byder oss å gjøre er fra et forstandsmessig synspunkt.

En troende broder H. sat en aften ved et møte 5—6 mil fra sitt hjem. Han hadde fullendt sine innkjøp og hadde noe beregnet at han akkurat hadde penger nok til losji for natten og til litt frokost neste morgen samt til jernbaneturen hjem. Etter at taleren hadde sluttet, reiste forstanderen sig og sa: «Vi vil nu foreta en innsamling og legge våre gaver på den åpne bibel. Mens dette foregår synger vi salmer.» Hurtig jog den tanke gjennom broder H., at han selv hårdt hadde bruk for sine penger, men i det samme lod Andens røst tydelig: «Giv, hvad du har beregnet til frokost og jernbanebillet, og uten et øieblik betenkning adlød han. Neste morgen våknet han meget sulten men han skjøt tanken om mat til side og begav sig tilfots den lan-

KRISTENHETENS BEHOV

hvad var tids kristenhet er mest i behov av nu, det er en opreise av puse pany som vi nar den beskrevet i Apostolens gjerninger 2. kap.

Som en motvekt mot rasjonalisme, russisme og fredloshet er det at den enkelte kristne nu og menighetene av de kristelige forsamlinger mottar kraften fra det hoi: pinsedagen med nådegaver, så menigheter og forsamlinger og de enkelte kristne blir fylt av hellig lid og glød fra himlen som på pinsedag, det er den vei kristenheten må gå for å kunne reddes ut fra formalisme, sløvet, kulde og alt det som vil lamme Guds menighet på jorden.

Et pinsevær fra himlen som på pinsedag, det er det hvad vi mest av alt må be Gud om nu og at det må komme med en fyld og kraft som verden aldri har oplevet for.

Vi takker Gud av hele hjertet fordi han i sin store nåde sendte pinsevekkelsen over jorden i 1906—1907 og også vårt land fikk sin del av disse rike nådestrømmene fra himlen, men nu da gudløshet og antikristens ånd trenger sig frem over jorden med kraft fra avgrunnen, da trenges det som aldri

ge vei hjem. Han forteller selv herom:

«Min hensikt var å følge hovedveien for muligens å treffe en vogn og kjøre et stykke med den, men til min forbauselse lod atter Andens røst: «Gå hjem langs med jernbanen.» Jeg adlød, skjønt mitt hjerte ikke helt var renset for innvendinger — jeg kunde ik-

ke for at Guds menighet ifores kraft fra det hoi som på pinsedag med den tids lid og velsignelse så Guds ords forkyndelse kan bli stadfestet med de medfølgende tegn: Sykes helbredelse og at tegn og undere kan skje i Jesu Kristi navn.

Til Guds ære kan vi og må vi erkjenne at vi har oplevet meget av dette i disse år ut over jorden. tusener på tusener er jo blitt frelst, og man regner jo med at vi nu har ca. 6 millioner — seks millioner — pinsevenner utover jorden nå, og de fleste av disse har nok mottatt pinsedagen med nådegaver.

Den Hellig And må jo være og skal være den drivende kraft i menighetslivet og i den enkelte kristnes liv. Får Hellig Anden fra himlen fylle oss og innta oss helt, så vårt liv blir hvad det skal være etter Guds ord, et vandringstilvære her på jorden i Guds And, da skal vi ikke fullkomme kjødets begjæring. Det er det hoi mål Bibelen stiller op for de kristne. Dette navn, en kristen, betyr jo åndelig talt å være lik Kristus. Er vi det du og jeg? Målet for oss alle som Guds barn er jo å ligne ham, Je-

ke forstå Guds ledelse. Etter en stund lod Andens røst igjen: «Innen du har gått lenge vil du møte en mann iført mørkt tøy og med lys hatt. Han trenger til Gud.» Jeg så fremad, men kunde ingen se, men da jeg igjen lod det hodet opdaget jeg en mann der kom imot mig. Påklædningen var nøiaktig som Anden hadde

anvist. Idet jeg stanset ham, spurte jeg: «Broder, kjenner De Frelsen?» «Nei,» lod han oppriktige svar. «Men vil De gjerne være en kristen?» fortsatte jeg, og hans klare svar lod: «Ja.» Da viste jeg, hvorfor Gud hadde sendt mig ad denne vei. «La oss da be herom med det samme,» foreslo jeg, og vi knelte begge ned; jeg

for at Guds menighet ifores kraft fra det hoi som på pinsedag med den tids lid og velsignelse så Guds ords forkyndelse kan bli stadfestet med de medfølgende tegn: Sykes helbredelse og at tegn og undere kan skje i Jesu Kristi navn.

Peter Alfred Aaenensen.

Vår rikdom

Mennesker dæres av verdens herlighet. De griper etter verdens nydelser. De kjemper for å få del i så mange goder som mulig. De tror at jo mere de får av disse ting, dess mere fylles deres liv med glede. Akk — de er dærer. En dag griper knokkelmannen deres hender og plynder dem til siste hvit.

Vår rikdom skal ikke måles efter hvor meget av denne verdens rikdom og nydelser vi kan få, men efter hvor meget av alt dette vi kan undvære. Jo rikere et menneskes sjel er, dess mindre føler det trang til alle disse ting.

Med skam måtte jeg bekjenne for Gud, hvor sen jeg hadde vært til å slippe mine egne tanker og gi mig inn under hans ledelse. Kort efter nådde jeg hovedveien, og nettopp da kom en bil kjørende; jeg ensen det dog knapt, foren jeg hørte en rope: «Hvor skal De hen?» det var automobilens eier. «Til W.», svarte jeg. «Vil De så ikke heller kjøre enn gå?» lod innbydelsen, «Jeg skal nettopp til den by», og ved disse ord lukket den ukjente døren op og bød mig stige inn.

Fra forstandsmessig synspunkt forekom det å være mot all fornuft å følge Guds ledelse; men lydighet mot Anden betydde en sjel vunnet for Herren og for mig nye beviser på Guds omsorg og trofasthet.

Menigheten og predikanten.

I 2. Mos. 17, 11—13 leser vi, hvorledes Israels barn under strid med amalekitene vant seir ved at Moses holdt sine hender oppe. Denne handling er et uttrykk for den utholdende, seirende bønn. Og at Aron og Hur holdt Moses hender oppe, kan man godt tenke sig, betegner menighetenes plikt til å støtte og bistå og samarbeide med sine predikanter for evangeliets fremgang og menighetenes utvikling.

Predikanten har naturligvis sine plikter, og vi vil ikke her forsvare forsømmelige, likegyldige og dovne predikanter, skriver det danske blad «Korsets Evangelium.» Men vi vil påpeke det forferdelige faktum, at mange gudfryktige, kjære predikende brodere har bukket under, fordi menigheter eller enkelte troende har inntatt en passiv stilling til spørsmålet om sjeles frelse og menighetenes fremgang. Sådanne mennesker har en kristendom uten oppgaver. Predikanten er ansatt, og man mener at alt er godt, om man føder og underholder dem med gode prekener. Man fordrer ikke eller intet av sig selv. Predi-

bestandig klagende og knurrende kristne? Intet! Sådant pleier å være et tegn på, at man lever i synd og har en anklagende samvittighet. Bare denne deres fremgangsmåte er en tilstrekkelig årsak til, at dørene til fremgang og vekkelse er stengt. Det er i sannhet stygt og hårdhjertet, når man ikke selv er, som man burde være. Det er et forferdelig forsøk på bedrageri overfor Gud å stille sin egen samvittighet tilfreds med å klage på predikanten.

Sådant blir et martyrium for en Herrens tjener. Mangan en predikende broder har satt livet til, fordi ingen har hjulpet ham å bære byrden og å kjempe striden, men i stedet for gjennom kritikk og baktalelse gjort alt for å sperre veien til fremgang.

Vi skal nevne et sådant tilfelle. Der var i en menighet en gruppe misfornøide, som under ledelse av et par diakoner satte en baktalelseskampagne igang mot deres predikant. Predikanten lod forferdelig under alt dette. Det foltes i luften, at Guds And var bedrovet. Men denne følelse anvendte man som et bevis mot broderen. Ved en leilighet, da begge de uverdige diakoner hadde en hemmelig sammenkomst med de mis-

fornøide og der omkring kaffebordet la planer om å styrte dærens leder, da grep Gud inn og flyttet sin lidende tjener hjem til herlighetens land. Tenk så forferdelig: Omkring kaffebordet sitter en gruppe kristne og baktaler og kritiserer, men i predikantværelset ligger en gudfryktig broder, hvis hele ønske og streben er Guds rikkes fremgang. Der ligger han døende — ensom. Et menneskeliv nedbrytes gjennom uendelige og i mange tilfelle uigenfødte kristnes kritikk og baktalelse. Der berettes, at der blev en uhyggelig stemning i hele omegnen og i særdeleshet innenfor menigheten, og det blev i fremtiden så godt som umulig å forkynde evangeliet der. Der hvilte synd over menigheten.

Djevelen forsøker også å få Guds barn inn i den farlige and å klage over menigheten. Det er så usselt i menigheten, sier man da. Men det eiendommelige er, at man ikke vet, hvor det dårlige finnes. Men jeg er sikker på, at det usle egentlig består deri, at sådanne mennesker noensinne har komme inn i den levende Guds menighet med en uomskåret tunge og et uomskåret hjerte. Betenk også, at sådan som den en-

kelte er i en menighet, sådan blir menigheten. Har sådanne knurrende mennesker gjort deres plikt? Pleier de å være de første ved menighetens private bonnemøter? Vidner sådanne mennesker med salvelse og glede i vidnesbyrdmøtene? Innbryr de sine nærmeste til møtene? Nei! Må derfor den enkelte ta saken i sin egen hånd og gå inn overfor Gud og bekjenne sin synd og usselhet og nedbe nåde og velsignelse og vekkelse over sitt liv og menighet. Vær aldri med til å skape partier innenfor den menighet, som du tilhører. Søk i stedet for å virkeliggjøre menighetsfellesskapet gjennom å leve i den Hellig And og bli en forbeder for menigheten.

Menighetens lemmer kan bli til hjelp derigjennem at de ikke forsømmer å besøke møtene. Der finnes plasser, hvor de ufredste er sene til å besøke møtene, fordi de frelste er sene dertil. Mange har tid til å overvære selskaper og på annen måte fordrive tiden, men menighetens møter regner man ikke så meget med. Dette er synd. Man blir derigjennem en hindring av virksomheten.

MISJONS-RØSSEN

Fritt, uavhengig organ i misjonens tjeneste.

Bladet utgis i Sarpsborg av en redaksjonskomite. Utkommer hver 1. og 15. i måneden. — Alle brev og meddelelser til både redaksjon og ekspedisjon sendes under adresse: Misjonsresten, Post boks 32, Sarpsborg.

Abonnementpris: er i løssalg 20 øre, kr. 2.00 for halvåret og 4.00 pr. år. Til utlandet koster bladet kr. 6.00 pr. år. Bladet bestilles i alle landets postanstalter og hos kommisjonærene. Adresseforandringer, skriftlig opplyselse og betalinger skjer til ovenstående adresse.

Kryp ikke.

Kryp ikke, list dig ikke gjennom livet! Gå gjennom livet med faste skritt og opreist panne! Vær ikke kujon, vær dig selv. Trekk ikke i nutidens uniform! Si ikke det er svart som alle sier er svart, men som for dine øiner ser hvitt ut! Stå fritt og selvstendig!

Sult heller enn å smigre små og store, de få eller de mange! Gå rette veien. Det er ingen skam å være fattig, men å bli rik ved å gi avkall på sin frihet og sig selv det er skammelig og vanærende.

Vær ærlig og oppriktig. Si det er usselt alt som du synes er usselt, selv om du blir stenet for det! Det skader dig ikke stort å bli stenet, men det er utholdelig for en fri sjel ikke å våge å si sin mening. Si selv hvad du tror og lev som du lærer. Hyklerer er verre enn fornektelse.

Vanetro er verre enn vantro.

Fortiden er svunnet, men nu — ?

Livet kan synes langt når man står ved begynnelsen, men når man er kommet et stykke bortover veien er det som om livet drar hurtigere og hurtigere avsted med oss. Vi kan ikke få tiden til å stå stille, ikke holde på de flyktende timer og år. Ustanselig gir de frem og det er vår tid, vi skal gjøre bruk av den.

Gjør vi ikke det er det et tap som vi aldri kan kalle tilbake.

Hvis et menneske fikk det valg å leve sitt liv om igjen, vilde det i sin begjærighet svare ja. Men de ta hadde tenkt sig om vilde de ta sine ord tilbake. De vilde ikke oppleve den tilvarelsel av prøvelser, lidelser, skuffelser og sorger, for det vilde overstege deres krefter.

Erfaringen har vist oss hvor ofte vi fellet og falt, og vi tenker derfor: A, kunde vi gjøre det hele om igjen, da vilde vi handle anderledes.

Da Gud har gjort det således at vi ikke kan gjenta vårt livsløp, har vi allikevel fått en erstatning for det. Vi kan si at dagen ligger bak oss og er borte for alltid, men da vi ikke kan kalle den tilbake, har Gud i sin nåde gitt oss noe enda bedre enn igår, og det er i dag!

Hvor ofte foresetter vi oss ikke at nu skal det bli bedre med oss, fra i morgen vil vi begynne et nytt liv. Og når det så kommer til stykket, orker vi ikke å

oppfylle de krav som vi har satt til oss selv.

Livet er ikke lett å leve, men vi må lære oss å ta en dag om gangen og utnytte den på beste måte til Guds rikets fremme og til velvære for oss og våre omgivelsene. Vær velsignet og til velsignelse. S. T.

Liv og lære.

Det var en gang en prest som med stor iver pleide å svinge lomme svope over sine tilhørere. Men han var selv ikke bare lumen i sin kristendom, men skikket seg endog lik med denne verden i mange stykker, som var likefrem stridende imot Guds vilje. En gang hadde han atter holdt en meget skarp straffepreken, da en enfoldig bonde kom til ham efter gudstjenesten og sa: «De har igjen idag talt meget viktige og alvorlige ord, hr. pastor, og gjort oss bønder nede i stolene helvede hett. Jeg må tilstå, at jeg derover er blitt både angst og redd, da jeg prøvet mig selv og fant, at jeg efter denne preken slett ikke kan komme i himmelen. Men jeg har dog heller ingen lyst til å bli således, som De sa i prekenen man skulde være, ti det vilde falle mig altfor surt. Jeg er derfor kommet til å tenke på, om det ikke skulde gis en annen vei til himmelen enn den trange sti, og en annen inngang enn den snevre port som De har vist oss. Og da er det falt mig inn, at De, hr. pastor, dog sikkert ikke vil til helvede, og allikevel går De, som det synes ikke på denne trange vei. De må altså uten tvil kjenne en bakdoor eller en gjenvei til himmelen, og jeg kommer nu med den bønn til Dem, at De vil være så god også å vise mig denne bakdoor eller snarvei; jeg vil være Dem meget forbunden herfor.»

Bonden sa alt dette i hjertets enfoldighet uten å ha en skjelm bak øret, det kunde presten nok merke, og nettop derfor gikk disse ord ham dypt til hjertet. Uten å si et ord, gikk han lenge op og ned ad gulvet, ti han hadde en sver kamp med sig selv. Endelig hadde han seiret og han vendte sig nu til bonden og sa: «Kjære venn, De tar feil, det gis ingen bakdoor eller gjenvei til himmelen, jeg vet likeså lite å finne noen som De. Men jeg må til min store skam tilstå dere: Jeg har hittil selv ikke gått den vei som jeg har forelagt andre, og jeg takker derfor Gud, at han nu ved Dem har bragt mig til eftertanke. Kom, la oss gå med hverandre den gamle gode vei, den eneste som fører til livet!»

Til abonnentene.

I forrige nr. sendte vi utfylte postanvisninger til endel av våre abonnenter som stod til rest for hele 1932 og lengre. Det er allerede flere som har sendt dem tilbake hvorfor vi er meget takknemlig. Noen har også betalt til nemlig.

I dette nr. sendes også endel mulignis til alle — som står til rest for 1932 og lengre. Håper de som får anvisningene sender dem tilbake snarest.

Hjem, hvor skjont det ordet lyder her jeg gjest og fremmed er, ti Guds husfolk er vi vorden, borgere av staden der. Denne stad av idel fred, fylt av Herrens herlighet, hvor all synd og sorg og smerte er og blir for evig borte.

Hjem, det har jeg ei på jorden, jeg jeg gjest og fremmed er, ti Guds husfolk er vi vorden, borgere av staden der. Denne stad av idel fred, fylt av Herrens herlighet, hvor all synd og sorg og smerte er og blir for evig borte.

Hjem, din største glans og ære, jeg den ei beskrive kan. Vi skal der få sammen være med vår kjære Frelsermann. Der vi skal for evig bo i en herlig sabbatsro, i guddommig, salig glede i i staden snart inntrede.

Hjemmet vårt, beredt av Jesus, ei dets skjønnhet noen så. Ei opkom i noe hjerte hvad Guds folk skal der opnå. Tankens gransken fatter ei, jordisk visdom ikke, nei, kan den herlighet forklare. Vi, Guds husfolk, skal den erfare.

Hjem, jeg lengter til den staden, jeg den allt i ånden ser, reneest gull som glass er gaten, portene av perler er. Intet tempel ser vi der. lys av sol ei trenges mer. Gud og Lammet der skal være lys og tempel, Gud til ære.

R. V.

BREV FRA INDIA

Cristian House Karwi, Banda distr. U. P.

En formiddag stanter en bil utenfor vår lille misjonsstasjon. Det er en sjelden begivenhet så vi undres hvad det kan være. En skrivelse på et noe innviklet og gebrokkent engelsk blir levert og bilen suser avsted igjen. «Ja, dette blir litt av en begivenhet,» sier vi. Vi er nemlig de eneste europeere på stedet og nu blir vi innbudt til et bryllup i en av de fornemste og rikeste familier. For mitt eget vedkommende er det jo «for første gang» som med så meget annet.

Klokken fem kjører vi avsted i vår beste «puss», men i en tohjulert kjerre, som ikke eier den minste likhet med et bryllupskjøretoi, lamponert og fel, og det som ligger på setet og skal ligne en pute, er en redd for å sette sig på av frykt for å få noe krypende på sig. Men det var det beste vi kunde få, og når en ikke har noe befordringsmiddel selv, må en ta til takke med hvad stedets «vognmenn» har å by på. Støvet fyker, men vi trøster oss med at det går jo an å riste det av sig. Kommet frem til det store hus blir vi plassert på stoler utenfor, og den gamle gubbe hvis sønndatters bryllup det er, gir sig i samtale med oss. Kostbare tepper er bredd ut på bordet til å sitte på, digre kokekar står utenfor, grupper av menn sitter og prater. Av den gamle mann får vi vite litt om bryllupets dimensjoner. Idag er ett tusen mennesker gjester og ellers hver dag 500, og gjestedager. I all fortrolighet forteller han oss at utgiftene beløper sig til en 7—8 rupees (1rs. = kr. 1.40 p. t.).

Det er jo en hel formue! 1000 kg. poteter er kjøpt inn, og bare på samme tid som han prater med oss, overser han med sitt øieie alt og alle og gir sine ord drer. Som vi sitter der og venter på å få komme inn til husets damer, kommer en vagabonde ranglende og slår sig ned på det aller fineste teppe. Skiddan og fel og

hans klær er bare filler og traser. Jeg ventet hvert øieblikk på han skulde bli jaget vekk, men isteden blev han bydd sigaretter (et slag de infødte bruker) og blev bevertet som en av de fornemste. Av dette forstod vi at det var en fakir (religiøs tigger). En tigger av lavkatten vilde aldri blitt behandlet så fint. Endelig er kvinnene ferdig med sitt måltid og vi får komme inn. Hauger av folk sitter og lager mat. Først får vi se brudgommen, en gutt på 15 år, fantastisk utkledd i rødt med gylden pynt og en høi lue. Han går ut fra den indre gårds plass, og siden kommer bruden frem, en pike mellom 13 og 14 år. Det er sjelden bruden er så gammel, som regel er de begge meget yngre når brylluppet står. Bruden er også kledd i rødt og gult og har en masse ekte gull på sig. En hel del kvinner er samlet, både av husets folk og gjestene, og de ber oss endelig å synge for dem, og vi må synge den ene sang efter den annen. Så kommer bevertningen. På store «tallerkener» laget av grønne blad, blir vi servert lefser kokt i fett, 2—3 forskjellige slags «tarkari», d. v. s. grønnsaker, poteter o. s. v. tillagget med krydderier. Dessuten saltede ting og sukkertoi og vann i lerkar. Vi satt på gulvet og spiste med fingrene og lot oss maten smake riktig godt. Bruden og brudgommen får ikke se hverandre i brylluppet, ikke engang under vielsen, som foretas av hindugår rundt en forhøining, bruden går bak og holder i et kast som er slengt over brudgommens skulder, men bruden er hele tiden tildekket med sin sari, som trekkes helt for ansiktet.

Den engelske regjering har fastsatt en lov som bestemmer at gutten skal være 18 år og piken 14, men India tar ikke noe hensyn til det, og det ser ut som regjeringen er maktesløs overfor folket i dette spørsmål. Barneekteskapet er det almindelige her på disse kanter. Naturligvis forlater de ikke sine hjem med en

gang, men vielsen foregår iverfall, og om mannen dør er piken enke, og det å være enke i India er en forbannelse. Håret blir røket og juvelerne tatt av, og innflere av de høiere kaster kan ha aldri gifte sig igjen. De lavere kaster bryter denne regel nu. For foregikk enkebrenningen, men lot sig levende brenne sammen med sin mann, og det er ennu regnet så, og nu og da har der det virkelig ennu, skjont det er helt forbudt av den engelske lov.

Et sted ikke så langt herfra ble en enke sig levende brenne sammen med sin mann nu i vinter, det 10. desember. To-tre tusen tilskuere var tilstede, mange forsøkte å holde henne tilbake, men hun uttalte at hvis noen holdt henne tilbake, vilde hun odelegge dem. Hun hadde tre barn og de to største små. Da jeg nu nylig i fullt tre måneder efter var på stedet hvor hun blev brent, var allerede bygget et tempel der for ære for henne. Hver fredag farfarer det store skarer dit, og der er blitt en markeds plass like ved. En bred solvingrinn hadde ankelen var blitt satt op for templet og blir nu ofret til, og denne kvinne selv blir tilbet som «dydens mor». India har føiet en ny til sine 330 mill. a guder.

Rachel Edward set

Den største fare

for en kristen er slovhet. I kan være sikre på en fiende aldri kan felle en kristen i åpen kamp når den kristne er fullt våken og åndelig edru. Hvis djevelen felle en kristen, så er det fordi den kristne ikke var på vakt. Djevelen kan snikmyrde en kristen når han sover, er slov og ikke åndelig edru, men aldri felle ham i åpen kamp. Når en kristne er fullt våken og edru, så går han jo ikke i kampen i sin egen kraft. Nei, den fullt våkne har og klar erkjennelse av, at hans egen kraft er intet verd. Og da får han erfare hvad apostelen sier: Han er sterkere han som er i oss, end den som er i verden.

Derfor: På vakt mot slovhet! Den er vår største fare!

Tilbake til feltet

Br. og str. Svendberg, Halden som har vært hjemme en tid, er å samle krefter til fortsatt arbeid for Herren i India, reiser atter igjen. Avreisen er blitt fremlyst et en måned. Det var meningen de skulde reist sist i september, men nu reiste de fra Halden den 23. august og forlot Oslo den 24. august med dsk. «Rinda».

Deres hjerter er ganske overveldet av fryd og takknemlighet til Gud for at de nu er ferdige på reise, sier de. De har vunnet sig mange venner i den tiden de har vært hjemme. Disse vil de dem med sine bønner. Må Herren rikt velsigne broderen og søsteren.

SPRE
På reise
Av
og
na: De
mel. o
vil, so
A ete
jeg ko
ke til
ren va
Dette v
bonn til
Herren s
vil være
hvor han
kjære barn
me kan vi
har vært m
ne reiser o
(alle) farer
idel vederl
Den rett
kes (Salm.
skal være t
(Salm. 112
Guds vilje
dag 23. jul
reiste til S
hadde arrar
24. juli. Far
tok oss me
nøt alt god
til kropp og
dem igjen.
sker var m
fra by og la
Og mange
ord og la liv
ket. Br. Joh
oplyste folk
ningen som
nogen mottar
3.) Bl. a. b
folk må vå
for verdens
fly bort fra
lyde mot Pa
mange av C
av. Og da v
som var ber
net det san
kvinner ble
har i mang
tene og kr
men aldri h
lydt har be
net om Gud
deres sjel o
Må Herre
Mirjams gi
Jesus føre
er Kristi si
er ikke pla
uren kritikk
ler overleg
Sammenlig
Kommer K
ikke pleie k
det mennes
det har fåt
te er fiende
ikke tekkes
skal ikke v
f. eks. hå
gullsmykke
drakt, men
neske, i en
ånds ufork
ket er meg
Tim. 2, 9—
dede også
ner sig, so
var sine n
Pet. 3.) D
hårkrellin
ke

SPREDTE FELTER

På reise

Av O. Karlsen.

«Gjennomgjør det løfte og aa: Dersom Gud vil være med mig, og bevare mig på denne vei, som jeg går, og gi mig brod å ete og kiser å iføre mig, og jeg kommer i god behold tilbake til min fars hus, så skal Herren være min Gud.»

1. Mos. 28, 10—22.

Denne var Jakobs ønske og bønn til sin himmelske Far. Og Herren svarer sin tjener at han vil være med ham og bevare ham hvor han går, og aldri forlate sitt kjære barn. V. 13—15. Det samme kan vi si, at Herren min Gud har vært med mig på (alle) mine reiser og hjulpet mig gjennom (alle) farer og ført mig ut til idel vederkvæelse. Salm. 66.

Den rettferdige skal ikke rokes (Salm. 55). Den rettferdige skal være til evig ihukommelse. (Salm. 112. Ordspr. 10,30.) Med Guds vilje forlot vi Skjeborg lørdag 23. juli. Min hustru og jeg reiste til Ski. Menigheten i Betel hadde arrangert stevne søndag 24. juli. Familien Oscar Aas motlot oss med all villighet og vi not alt godt i dette kjære hjem til kropp og sjel. Herren velsigne dem igjen. En stor skare mennesker var møtt frem på stevnet fra vår og land.

Og mange vidner frembar Guds ord og la livets alvor frem for folket. Br. Johansson fra Danmark oplyste folket om den rene kleddingen som enhver får av Jesus som mottar ham (Ap 1, 5 og Sak. 3.) Bl. a. bemerket han, at Guds folk må våkne op og ta sig vare for verdens forfølgeligheter, og fly bort fra alt urent. Han slo til lyd mot Paris første møte, som mange av Guds folk er smittet av. Og da vi er sjenvidner til det som var bemerket så slo vi til lyd mot det samme, som en del gamle kvinner blev forarget over. De har i mange år lært å sitte i møtene og kritisere og filosofere, men aldri har vi hørt at de hølydt har bedt til Jesus eller vidnet om Guds rensende makt over deres sjel o. s. v.

Må Herren få rensende dem fra Mirjams gift (4. Mos. 12), så vil Jesus føre dem inn i sin guddommelige natur (2. Pet. 1, 4). Der er Kristi sinnelag (Fil. 2, 5), der er ikke plass eller tendenser for uren kritikk eller selvpothelse eller overlegenhet, Job. 32, 18—22. Sammenlign Rom. 13, 10 m. m. Kommer Kristus i dem, så vil de ikke pleie kjødet (Rom. 13) (d. e. det menneskelige, det sjelelige), det har fått sin dødsdøm, da dette er fiendsk mot Gud, og kan ikke takkes Gud. Deres prydselse skal ikke være utvortes prydselse, f. eks. hårfletning og påhengte gullsmykker eller Paris-klædedrakt, men hjertets skjulte menneske, i en saktmodig og stille ånds uforkrenkelige vesen hvilket er meget kostbar for Gud. (1. Tim. 2, 9—10 f.) Ti således prydede også forund de hellige kvinner sig, som håpet på Gud, og var sine menn underdanige (1. Pet. 3.) De prydet sig ikke med hårkjølling, belter, trylesmykker, lukteflaaker og de fine moter fra Paris o. l. som skarer av

denne tids kvinner er fryktelig besmittet av og som Herren beklager og straffer. (Es. 3, 19—29 fig., 1. Pet. 3 og 1. Tim. 2, 9—10 fig.) Disse omtalte har fått den dom, at de har sveket den første tro (1. Tim. 5).

Denne fryktelige sykdom har lægen i sin bok advart strengt imot, se f. eks. Rom. 1, 29—32, Gal. 5, 19—21, Jak. 13, 14—16 og 1. Tim. 1, 9—10, 2. Tim. 3, 1—4.

Disse omtalte dødelige smittsomme sykdommer som disse språk viser oss, har i de siste årene sneket sig inn i Guds forsamling og lammet tusender av sjeler — og odelagt dem (1. Tim. 1, 9). Disse sykdommer vil holde dig fast til jorden da Jesus kommer, og du blir tilbake (Matt. 25, 11—12, Luk. 13, 23—28).

Om du får den pille at du blir frelst i tusenårsriket, så er dette selvbedrægelige piller som Bibelen halsluggjer på mange steder. Etter stevnet i Ski stanset vi i 8 dager og hadde en del bibeltimer sammen med vennene i Betel som sent vil glemmes. Guds salvede ord mottok de med et villig hjerte og Guds velsignelse uteblev ikke.

Så besøkte vi forskjellige venner deromkring, da vi ikke hadde sett dem på lenge. Det var oss en glede å se dem igjen, bevaret i Guds nåde. F. eks. familien Chr. Armo og hans gode hustru som vi har kjent i mange år som Guds elskelige barn, som grener i det sanne vintre, Joh. 15, 5, der alle hellige er. (5. Mos. 33, 3.) De levde vel i sin Jesus med hele sitt hus, ære være Jesus! Så besøkte vi familien Laugrud, en velsignet familie. De gråt av glede da min kjære hustru og jeg besøkte dem, en underbar stund som ikke kan tolkes i ord, ære være min Jesus! Så besøkte vi familien Dammen, hustruen til den hensevovende predikant J. Dammen. Også der blev vi mottatt med glede og god forståelse under de få ganger vi var der. Herren min Gud vil bevare mine kjære venner i Ski, som jeg elsker av hele mitt hjerte.

Størst av alt er den rene Kristi kjærlighet, er den borte fra hjertet da er livet borte, da nytter intet (1. kor. 13, 1—13).

Hjertelig takk til dere alle for all den kjærlighet og sympati dere viste oss. (Hebr. 6, 10.) Da man ventet oss på stevne i Ytre Hobøl søndag 31. juli så sier vi farvel med Ski og i en stor lastebil med venner fra Ski følger vi med til Hobøl. En stor skare av venner fra by og land var møtt frem, og salige timer ga Herren oss sammen. Den velsignede familie K. Slangvold mottok oss i Kristi kjærlighet og gjorde alt hvad de kunde for oss og viste oss stor sympati.

Etter stevnet i Hobøl blev vi i 8 dager og hadde møter med de kjære venner som sent vil glemmes. Brødrene Torvald Garderhagen og Slangvold er de eldste der. Br. G. Iversen fra Sarpsborg kom og deltok med oss i stevnet og møtene i uken, i sang og bønn og vidnesbyrd og gledet sig med oss i Herren. Det siste møte hadde vi hos den bekjente mor Rygge. Et velsignet møte ga Herren oss i hennes velsignede hjem.

Vi ønsker henne og alle de hellige i Hobøl Guds rike velsignelse, og til sist en vid inngang til fre-

dens skønne hjem. Joh. 14, 1—3. Es. 46, 4.

Det er stevnenes tid og menigheten i Betania, Rygge, har arrangert stort møte den 7. august så vi blev med i to store lastebiler fra Hobøl til Rygge. I hundrevis av mennesker var samlet der.

Da de ventet oss hjem den samme dag sa vi farvel med Rygge.

Siden stod turen til Halden, hvor vi ved Guds nåde har sådd ut det levende Guds ord i fire forskjellige lokaler, som vi en annen gang skal fortelle om hvis Herren Jesus lar oss være til huse ennå en tid.

Så er alle de hellige nær og fjern hilset med Ef. 6, 23—24, Gal. 6, 15—16. Amen!

O. K.

P. S. En hjertevarm hilsen til de hellige utvalgte Guds elskelige i Gøteborg med 1. kor. 16, 23—24.

D. s.

Fra Sarpsborg.

I uken fra 13.—21. august har vi i Misjonshuset hatt besøk av vår kjære br. H. E. Hegh. Det har vært dyrebart å lytte til hans troerfrie forkyndelse i uken som gikk. Guds ord vender ikke tomt tilbake, men det skal lykkelig utføre hvad det er sendt til. Og vi tror også at det mektige budskap broderen hadde å meddele forsamlingen, har gjort sin virkning. Gud arbeider spesielt med sitt folk i denne tid. Han vil at ordet skal få makt over menneskehjertet.

Til ordet og til vidnesbyrdet! Mandag holdtes friluftsmøte, som vanlig på Borgenhaugen og br. Hegh talte for en usedvanlig stor skare mennesker. De ufrelste lyttet oppmerksomt til. Vi tror heller ikke de moter er forgyves, men opstandelsens morgen skal vise oss fruktene. Jesu navn til ære!

S. T.

Nordisk misjonsstevne i Oslo.

7.—11. september holdes et stort nordisk misjonsstevne i Oslo. Der vil møte representanter fra de 4 nordiske land og man ventet stort fremtætte. Dette stevne er en fortsettelse av de nordiske misjonskonferanser som fandt sted i Stockholm 1925 og i Helsingfors i 1928, og de arrangeres av Nordisk Misjonsråd.

MERE TRO

vil føre til mere gudsfrykt. Vi kan ikke i vår erfaring søke etter oppfyllelsen av loftene, uten at vi lever under innflytelsen av gudsfrykt: Nådens oppfyllelse er resultatet av hellig årvåkenhet og from virksomhet. Vi vil aldri få noen rot og grunnvoll i vår tro som vi bekjenner å være vår tro. Full forvisning er lydighetens belønning. Svar på bønnens sig dem hvis hjerter svarer til Herrens bud. Hvis vi er helliget til gudsfrykt, skal vi bli befriet for enhver annen frykt. Den frykter intet for sannheten av Guds ord, som er full av frykt for Guds ord, som er datter av ugudeligheten, men sterk tro avler fromhet og avles av denne.

Sjel og Ånd.

Av Mrs. J. Penn Levis, utgitt av Lyder Engb. Oslo.

Boken er letlest og behandler et aktuelt emne. Den gir leseren et verdifullt innblikk i hvad Guds ord lærer om sjel og ånd. I vår tid hvor det åndelige og det sjelelige blandes sammen og bringer megen forvirring er den et alvorlig varsko mot det sjelelige (menneskelige) som ofte kan gjøre sig gjeldende og bringe forvirring og forårsake megen skade.

Det er ingen «godtjøps bok», men den må leses med eftertanke og med grundighet. Lest på denne måte vil den være til stor hjelp for å forstå Skriftens mening i disse emner. Samtidig som Guds Ord virker med kraft i vår tid er også «ondskapens åndehær» virksom og her bringer den et mektig våpen til å skille mellom disse ved å ta frem Skriftens lære om disse ting. Den utgis på «De gamle Stier»s forlag, Oslo og koster 1,25 pluss porto. Kan også fåes i M.-R., Sarpsborg. (Se annonsen).

Sarpsborg 26. august 1932.

G. Iversen.

Alltid glade.

Gled eder i Herren alltid; atter vil jeg si, gled eder. Eders saktmodighet werde vittet for alle mennesker. Herren er nær

Filipenserne 4. 4—5.

Når Paulus nevner disse ord til Filipenserne i sitt brev, nemlig at de skal glede sig i Herren, da vil mange av oss idag stille Paulus dette spørsmål: «Hvorledes skal vi til en hver tid glede oss i Herren?» Det kan jo komme tider i vårt liv som vi synes alle ting går oss imot, så vil lik Peter, da han kom vandrende på vannet for å møte Jesus, begynne å se på bølgen. Det står nemlig slik i Matt. 14, 30 om Peter: «Da han så det hårde vær blev han redd og begynte å synke.» Slike tider kan opprinne i ditt og mitt liv. Den ene motgangsbølge efter den annen ruller inn på oss, og vi som Peter stirrer på disse. Vi kommer da i en motløs stilling, så vi synes vi begynner å synke dyper og dyper. Og så glemmer vi det som Esaias sier i 49, 16: «Se i begge mine hender har jeg tegnet dig, dine mure står alltid for mig.» Med andre ord, vi glemmer Guds løfte til oss. I slik stilling i vårt liv kan vi kanskje synes det er litt rart, dette som Paulus her sier: «Gled eder, og atter sier jeg gled eder.» Og vi vil da spørre: «Hvordan kan vi glede oss i Herren til enhver tid? Jo, ved å gjøre som Paulus sier i neste vers: La i alle ting våre begjæringer komme frem for Gud i påkallelse og bønn med takksigelse. Og som Peter sier i sitt 1. brev, kap. 5, 7: Kaste all vår sorg på ham, Jesus, ti han har omsorg for oss. Og som David sier i Salm. 37, 5: «Sett din vei i Herrens hånd og stol på ham. Han skal gjøre det.» Når vi har gjort dette som Paulus, Peter og David her har sagt, da skal — sier Paulus i vers 7 — Guds fred, som overgår all forstand, bevare våre hjerter og tanker i Kristus Jesus. Altså da vi har efterfulgt disse 3 menns råd og gjort som

David sier: «Satt vår vei i Herrens hånd, og vi stoler på hvad Jesus har sagt i sitt ord. «At han skal gjøre det,» da kan vi om motgangsbølgene er nok så høie glede oss i Herren. Og da — sier David i salmen 37, 4 — skal han gi oss hvad vårt hjerte begjærer. Da skal vi få erfare det samme som Peter, at Guds løfter står ennå ved makt og at de holdes. Da skal vi ikke lenger stille Paulus dette spørsmål, men isteden få den fulle forståelse av dette vers som her er nevnt: «Gled eder i Herren. atter vil jeg si gled eder.»

Eders for sjeles frelse og forbundne broder

S. Olsen.

Stille, ubetydelige liv

har ofte influert på menn som kom til å spille en fremtredende rolle i verdens affærer. John Wamaker forteller, at da han var ung, nærte han den dybeste respekt for en liten kvinne i et falmnet sjal, som alltid satt i et visst hjørne av kirken ved bonnemøtet, og hvis liv og ord ga ham et sterkt inntrykk av oppriktighet og godhet. Han tilføier, at han mange ganger senere i livet, når han var i tvil om noe var rett eller urett, tenkte ved sig selv: «Jeg undres om den lille kvinne med sjaltet vilde bifalle det?» Dette beskjedne, tilbaketrukkne liv bar således frukt i denne ledende forretningsmanns karriere.

Vekkelse som svar på bønn.

I Japan pågikk fra april 1900 til mai 1902 en uavbrutt, forenet bønn av de kristne over hele landet. I mai 1902 utbrøt en vekkel-else og under årets løp lagdes til de 40,000 innfødte kristne 27,000 andre omvendte som svar på deres bønn.

Misjons-Rosten's kommisjonærer:

- Kontingenten kan betales til følgende — derved spares porto:
 - Arendal: K. Iversen, Havet 44.
 - Askim: Johs. Dahl.
 - Aspedammen: Joh. Nord-gård.
 - Bergen: Frk. Hansine Gjertsen, Sydneshaugen 13.
 - Dalst, Nidsvoll: Baker T. Johnsen eller Rudolf Gustavsen.
 - Drammen: Postekspeditor Einar Gulbrandsen.
 - Halden: Elias Olsen, Elverhøi, Berg.
 - Haugesund: Bolette Ailsen, Øvregt. 114.
 - Hobøl: Hanna Rygge.
 - Mjøndalen: Arnt Gunderson.
 - Moss: Josef Olsen, Bratengst. 2.
 - Oslo: Karoline Christiansen, Solheimsgt. 2.
 - Charsten Blegeberg, Konowsgt. 21 III.
 - Rygge: Olav Gunderson eller Hans Utne.
 - Saltnes, Råde: Harald Skovly.
 - Svelvik: Ragnar Volden.
 - Ski: Josef Dammen.
 - Sætre, Hurum: Sigrid Abrahamsen.
 - Slemmestad: Joh. O. Johnsen.
 - Valda, Sunnmør: M. Stove.

GUDS PLAN

V. Guds plan for verdens gjenløsning. Det guddommelige program bestemt i 3. Mosebok 23.

AV
REV E. L. LANGSTON
i «The Life of Faith.»

Bibelen er virkelig en vidunderlig bok. I den er det åpenbart for oss, hvad Guds plan er med verden, med nasjonene, med jødene og med Guds menighet — fra tidens begynnelse og til tidens ende.

Det er Guds hensikt å velsigne verden, og i 3. Mosebok 23 finner vi gjenløsningen bebudet i den jødiske plan. I Daniel 2. og 3. finner vi Guds forutsigelse angående nasjonene: «hedningenes tider.» I Matteus 13 finner vi Guds plan i form av syv lignelser om himlenes rike, og i Apenbaringen 2 og 3 finner vi Guds profetiske beskrivelse av den stridende menighet her på jorden. Men av alle disse guddommelige programmer, er det som er gitt oss i 3. Mosebok 23 det fundamentale.

Der er syv fastsatte høitider for Herren, nemlig: påsken, de usyrede brøds høitid, festgrodens dag, pinsen, basunklangens dag, forlikelsens dag og lovsalems fest.

Disse av Gud bestemte høitider er anordnet med det formål at folket kunde samles og forenes i tilbedelse og alle inneholder både forbilleder og profetier om Guds plan for verdens gjenløsning.

1. Påskefesten. «Disse er Herrens høitider, hellige forsamlinger, som I skal utrope til deres bestemte tider: I den første måned, på den fjortende dag i måneden, mellom de to aftenstunder, er det påske for Herren.» (3. Mos. 23. 4 og 5.)

Denne høitid er en ihukommelsestid, og den minnes om gjenløsning, på hvilken all velsignelse hviler. «Vårt påskelam er jo slaget: Kristus.» Enkeltthetene vedrørende denne høitid er nedskrevet i 2. Mos. 12. Beretningen er vel kjent, Israels barn var da et folk av slaver i Egypten under harde arbeidsfogder, lidende under Farao og hans tjeneres herverveid. Av den grunn kom Egypten under fordømmelse, Guds dom var iferd med å komme over hele landet, og nu som alltid når Gud er iferd med å domme folk advarer han på forhånd og tilveiebringer samtidig en mulighet for å undfly dommen. Følgelig blev der gitt bestemte forskrifter for dem som vilde bli frelst fra Guds dom.

På den tiende dag av Nisan skulde et rent, feilfritt lam utvelges, et lam for hvert hus. Dette lam skulde tas til hvert hjem og forvares «til den fjortende dag i denne måned» (2. Mos. 12, 6). På den fjortende dag blev lammet slaktet og blodet personlig strøket på begge dørstolpene og på det øverste dørte på hvert hus. «Og blodet skal være eder til et tegn for de huse i hvilke I er, og jeg vil se blodet og gå eder forbi.» (2. Mos. 12, 13). Alt dette inneholder et forbillede på verdens åndelige tilstand. Hele verden er, lik Egypten, under fordømmelse. «For alle har syndet og fattes Guds sere.» Vår Herre sier meget tydelig og ettertrykkelig i Johannes evangelium 3, 36 «Den som tror på Sønnen, har evigt liv; men den som ikke vil tro på sønnen, skal ikke se livet,

men Guds vrede blir over ham.» Dette viser oss at Guds vrede blir over verden, og den dag vil komme da denne verden skal dommes. «den sjel som synder, den skal dø.» Gud har i sin kjærlighet og nåde tilveiebragt en mulighet for menneskeheten til å undfly, og det er bemerkelsesverdige å se hvorledes den Herre Jesus Kristus, Guds lam, opfyldte enhver enkelt av de forskrifter som blev gitt for påskelammet i Egypten; det vil si, på den tiende dag av Nisan, palmesøndag, kom den Herre Jesus fra Betanien til Jerusalem over Oiljeberget, og der motte der ham, på hans vei ned fra berget, flokker av jødiske folk, som med palmer i hendene ropte «Hosianna, Davids sønn! Velsignet være han som kommer i Herrens navn!» Lite forstod jødene at de den dag mottok den Herre Jesus som Guds lam, deres påskelam. Vår Herre tilbragte alle dagene i uken inntil den fjortende dag i Jerusalem, idet han hver aften gikk ut til Betanien.

På den fjortende dag blev påskelammet tatt op til tempelområdet for å undersøkes av prestene og levitene, for det som jødene ofret til Gud måtte være uten lyte, og offentlig erklært å være så.

Mens påskelammene på denne måte blev undersøkt av tempeltjenerne, blev vår Herre, som Guds lam, undersøkt av den verdslige myndighets tjener, Pontius Pilatus og Herodes. Tre ganger erklærer Pontius Pilatus vår Herre å være uskyldig og feilfri: «Jeg finner ingen skyld hos denne mann.» Og atter, på samme tid som påskelammene blev ofret, blev vår Herre ofret på Golgata som vårt påskelam.

I Egyptens dage var det kun et middel, hvis en mann vilde befries fra fordømmelsen, nemlig at han personlig strøk påskelammets blod på husets dørstolper og øverste dørte. Idag, hvis et menneske vil frelses fra Guds vrede, og fra den guddommelige dom, er den eneste vei for enhver, at han individuelt og personlig stryker Jesu Kristi, Guds lams blod, på sitt hjerte og sin samvittighet, og Herren sier, som han dengang sa: «Jeg vil se blodet og gå eder forbi.» så i de dommens dager som vil komme, vil bare de der er dekket av Jesu Kristi blod bli frelst. «Det er blodet som gjør forlikelse for sjelene.» (3. Mos. 17, 11). «Og uten blods utgyddelse skjer ikke forlatelse.» (Hebr. 9, 22). «Jesu, hans sønns blod renses oss fra all synd.» (1. Joh. 1, 7).

2. De usyrede brøds høitid. «Og på den femtende dag i den samme måned er det de usyrede brøds høitid for Herren; i syv dager skal I æte usyrede brød.»

På den første dag skal I holde en hellig forsamling, I skal ikke gjøre noen arbeids gjerning. Og I skal ofre lidoffer for Herren i syv dager; på den syvende dag skal der være en hellig for-

samling, I skal ikke gjøre noen arbeidsgjerning.» (3. Mos. 23, 6—8).

Betydningen av de usyrede brøds høitid blev desverre ikke forstått av den store majoritet av kristne. Reglene og forskriftene for denne høitid er nedtegnet i 2. Mosebok 12, 14—51, og hovedreglene er: 1. «I syv dager skal I æte usyrede brød.» 2. «I skal skaffe surdeig bort av eders huse.» 3. «Hver den som æter brød fra den første dag inntil den syvende dag, den sjel skal utryddes av Israel.»

Inntil denne dag holder jødene denne høitid med strenghet, følgelig gjennemsøker en jødisk husfar like for påske og de usyrede brøds høitid, med et lys i den ene hånd og en børste i den annen, ikke bare hvert rum i sitt hus, men hvert skap og hver skuff; ikke en krok i huset blir oversett. Ofte forekommer det at han lar barna stilles op og undersøker deres lommer om der skulde finnes noe surdeig; for «hver den som æter syret brød, den sjel skal utryddes av Israels menighet» og «I syv dager skal der ikke finnes surdeig i eders huse.» Som en følge herav har jødene to ceremonier, den ene kalles Bedigath-chamet, søkningen etter surdeig — og surdeigen finnes alltid med henblikk på den neste ceremoni, Bi-vor-chamet, rensningen for surdeig, — rensningen skjer alltid ved ild.

Det minste gran av surdeig vilde gjøre huset urent, og forhindrer dets beboere fra å ha samfund og forbindelse med Gud.

Nu betegner surdeigen, i skriften og blandt jødene alltid det onde. Surdeig er et mikroskopisk element med merkelige egenskaper til å utbrede sig.

Vi vil i tankene gå til Egypten og forsøke å forestille oss høitiden. På den fjortende dag av Nisan, om aftenen, går fordrerveren gjennom landet, og bare de som er innenfor de blodbestenkte døre, er i sikkerhet. La oss da gå innenfor i huset hos disse som er under blodets beskyttelse, og vi skal finne hele familien forsamlet til fest på dommens dag, ætende sin frelser lammet, — og under hele høitiden må der ikke forefinnes noen surdeig.

Feiringen av de usyrede brøds høitid er et bemerkelsesverdig forbillede på det frelste menneske, der holder høitid med Kristus, påskelammet. Det er ikke mulig for en kristen å juble for Herrens åsyn, hvis synd blir tålt eller tillatt i hans liv. Nadverd kan ikke holdes med en levende frelser, Guds lam, så lenge der er synd i samvittigheten eller i livet.

Legg merke til tidspunktet for de usyrede brøds høitid: 1. Nadverden følger alltid etter påsken, går aldri foran. 2. Israel frelst ved blodet er en ting, men Israel holdende høitid med lammet, deres frelser, er en ganske annen ting. 3. Israel, frelst fra Guds vrede ved den blodbestenkte dør, holder nu høitid med Frelseren, og nyter således frelsen. 4. I påsken ser vi rettferdiggjørelse gjennom tro.

Hvorfor er der idag to tydelig adskilte klasser blandt de kristne? På den ene side er der dem, der uten tvil er kristne, og frelste fra Guds vrede: de er på vei til himlen, fordi de erkjenner at den Herre Jesus har båret deres synder og er deres frelser. De nær en virkelig og levende tro på hans sonoffer som Guds lam, men hvordan det nu enn er, når man kommer i forbindelse med dem, viser det sig at de ikke lever det kristne liv. De er ikke virkelig lykkelige i hans tjeneste: gang på gang synes sjalusi, stolt-het, vrede og hissigheit å være fremtredende i deres liv. Jo, de er frelste, men de nyter ikke frelsen. De er befriet fra syndens treldom, som Egypten betegner, men de er dog triste, ulykkelige, utilfredsstillende, ofte meget skuffede og lidende nederlag i livet. Er dette Guds vilje med oss? Nei. «Ti dette er Guds vilje: eders helliggjørelse.» «Gled eder i Herren alltid, atter vil jeg si: Gled eder!»

Et av de fremtredende karaktertrekk ved ethvert kristent liv skulde være glede. «Hvem skal stige op på Herrens berg, og hvem skal stå på hans hellige sted? Den som har uskyldige hender, og et rent hjerte.» Det er uskyldige hender og et rent hjerte som skaper en jublende kristen.

Surdeig er noget i den kristnes liv og opførsel som ikke er av tro. Bak alle våre mangler og all vår utilfredsstillelse ligger der en årsak, roten til all synd i en kristens liv. Vi blev født i synd,

Der er dem som strer ut og får ennu mer, og der er dem som holder tilbake mer enn rett er, og det blir dog kun fattigdom.

- Kina.
- F. O. SHRODER: A. Toftner, Sofienberggt. 16, Oslo.
 - STR. DORUM og KARLSEN: Janette Bruu, Welhavensgt. 10, Oslo.
 - HELGA LUNDEBY: Jul. O. Lind, Moss.
 - RUTH PEDERSEN og ESTER PETERSEN: Th. Wessel, Nordstrand.
 - JENS FJELD: K. Aarbo, Ski st.
 - OLGA SCHULT: Gerda Stigveland, Rosenborggt. 1, Oslo.
 - ALFHILD BJERVA: Torolf Andersen, Schæffersgt. 10 I, Oslo.
 - SIGNE PEDERSEN og INGA JOHNSEN: Th. Wessel, Nordstrand st.
 - M. PAULSEN og IDA LORENTSEN: Misjons-Røsten, Sarpsborg.
 - TORKILD RASMUSSEN: Jul. O. Lind, Moss.
 - BERNHARD NILSEN: Nilsine Kristiansen, Sydneshaugen 13, Bergen.
- Mansjuria.
- MARTIN KVAMME: Misjons-Røsten, Sarpsborg.
 - Finnmark.
 - OSKAR GAMST, Breivikbotn.
 - HENRIK EILERTSEN, Postboks 34, Tromsø.
 - DEMANDA EILERTSEN, Breivikbotn.
 - ANDREAS MATHISEN, V. Jakobselv.
 - KRISTIAN SKIPPERUD, Kistrand, Porsangerfjord.
 - DORTHEA KLEM: Tora Finnerud, Danvik, Drammen.
 - Argentin a.
 - BERGER N. JOHNSEN: H. H. Sonstebø, Otterholdt, Ba, Telemark.
 - SIGURD GRØNVOLD: Joh. O. Johannsen, Oslo.

Adams barn, og som sådanne vi i besiddelse av en fallen natur i hvilken det onde stadig er til værende. Da Guds lam blev frelst på Golgata, døde han ikke bare for oss som den der bar vår synd, men vi leser i Rom. 6, 6 «da vi ved dette, at vårt gamle menneske (menneskelige natur) som korsfestet til det onde» mens dens tendens til det onde ble delemet skulde bli til intet, vi ikke mere skal tjene synden. «Ti synden skal ikke herske over eder.» (vers 14).

Surdeig gjør oss urene og hjerner oss fra å glede oss i vår frelser. David hadde forståelse av dette, da han ropte i sin psalm: «Gud, skap i mig et rent hjerte.» Vi synger ofte:

GI mig, o Herre, et hjerte, der priser ditt hellige navn, et hjerte befriet fra synden, og hvilende trygt i din favn.

Et hjerte ydmyget, sagtmodig, hengitt og helliget dig, så du alene blir Herre over mitt liv og min vei.

NY BOK

SJEL OG ÅN

Et lysstreif over Bibelens fremste om den høieste vei til åndelig fred og ro. Utgitt av Mrs. J. Penn Leung, utgitt av red. Lyder Engh, Oslo. Pris kr. 1.25 pluss porto 20 øre. Kan fåes i «Misjons-Røsten» eksp.

Ordspr. 11, 24.

- INGRID LØKKEN: S. W. Bjertnes, Torshov p. o. o.
- MARGIT HARALDSEN: Henrik Johansen, Lovenskioldes Lillaker pr. Oslo.
- HANSINE NESFOSSEN: Constanse Nøstdal, Solheimsgt. Bergen.
- MARTHA KVALVAGNES: Anna Næssdal, Sydnesamug 6. B. gen.
- DEN NORSKE KONGOMISJON: ALB. M. KRISTIANSEN: Erling Syvertsen, Danvik, Drammen.
- India.
- ANNA JENSEN: Amalie Carlsen, V. Porsgrunds.
- FRANCK DESMOND: Hardy O. Mossberg, Kredittst. Halden.
- BORGHILD NORDLI: Dronningens gt. 20, Narvik.
- HILDA WERGEDAL: Jens Jarnes, Passabæk p. o. S. vær.
- RAKEL EDVARDSEN: O. Langerud, Numedalsbanen, Kongsberg.
- B. og GUNHILD FINSTRØM: Anne Husås, Kviteseld, Telemark.
- Hjemmeværende misjonærer.
- India: DAGMAR ENGSTRØM: O. Ekorntnes, Jarvelen 11, Lilleker.
- HANS SVENDBERG: Hardy O. Mossberg, Kredittst. Halden.
- DAGMAR JACOBSEN: Sverre Severinsen, Smittest. velen 19, Drammen.
- Afrika: EMMA HOEL, Parkvei 6, Oslo.